

D., Josef M. a Josef G.) stihány a také před soud postaveny jakožto původci pozastavené zprávy. Okolnost, že tyto osoby původcovství popřely a že pak soukromý obžalobce už ani obžalobu proti nim nepodal, nemění nic na tom, že zůstává při omezení okruhu stíhatelných osob po rozumu § 1 odst. 2 a § 24 cit. zákona, neboť zákon nevyžaduje, by původce mohl býti odsouzen, ani, by byl obžalován, nýbrž mluví jen o stíhatelnosti původce a o možnosti, by byl postaven před soud, tedy o ryze vnějších okolnostech, aniž vyžaduje, by šlo o skutečného, prokazatelného původce. Tomu-li tak, nastává pro obžalovaného jako odpovědného správce tiskárny odpovědnost za obsah neperiodického tiskopisu podle § 1 a § 24 zákona jen za předpokladu, že není znám nakladatel tiskopisu. Nakladatel je na tiskopisu vyznačen slovy »Nakladem vlastním«, vztahujícími se zřejmě k »Ústřednímu svazu samosprávných státních a veřejných zaměstnanců«, jehož názvem je tiskopis podepsán a o němž napadený rozsudek také zjišťuje, že je nakladatelem tiskopisu. Mylný je názor kmetského soudu, že odpovědnost obžalovaného jakožto správce tiskárny nastala proto, že nakladatelem neperiodického tiskopisu byla osoba právnická a jako taková nestíhatelná. Neboť § 24 tiskové novely činí odpovědnost správce tiskárny závislou jen na tom, zda je nakladatel znám čili nic, nečiní však rozdílu, zda nakladatelem je osoba právnická či fysická. Bylo-li tedy zjištěno, že nakladatelem tiskopisu, o nějž jde, byl »Ústřední svaz samosprávných státních a veřejných zaměstnanců«, o němž soukromý obžalobce ani netvrdil, že by odpovědný představitel této právnické osoby nebyl zjištěnitelný, nenastala podmínka, za níž podle onoho § jediné nastupuje podpůrná odpovědnost správce tiskárny, a měl tedy obžalovaný již z tohoto důvodu býti zproštěn. Že soukromý obžalobce přichází takto o možnost dosíci po případě zadostiučinění odsouzením osoby po zákonu odpovědné, jde na jeho vrub; bylo na něm, by si uvědomil, že nakladatel je znám, a by svůj žalobní návrh namířil proti fysickým osobám, jež odpovědně jednaly za právnickou osobu, která jako taková stíhána býti nemohla. Bylo proto vyhověti zmáteční stížnosti, zrušiti napadený rozsudek a zprostiti obžalovaného z obžaloby pro přestupek podle § 6 zákona čis. 124/1924 sb. z. a n., aniž bylo třeba obírat se další otázkou stížností nadhozenou, zda čin obžalovanému za vinu davaný stal se beztrestným pro nastalé promlčení ať již t. zv. subjektivní či objektivní.

Čís. 4608.

Sprošťující rozsudok, ktorým bol obžalovaný oslobodený podľa § 4 alebo § 6 odst. IV. zák. č. 124/24 Sb. z. a n. a boli mu uložené povinnosti uvedené v odst. II. § 13 cit. zák., nie je sprošťujúcim rozsudkom v smysle trestného poriadku; obžalovaný môže podať zmätočnú sťažnosť proti takémuto sprošťujúcemu rozsudku.

(Rozh. z 28. januára 1933, Zm III 437/32.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. A. a spol., obžalovaným z prečinu pomlavy tlačou spáchaného, na základe verejného pojednávania o zmätočnej sťažnosti obžalovaného J. L. takto sa usniesol: Zmätočná sťažnosť, nakoľko nie je založená na zistených skutočnostiach, sa odmieta, ináčej však sa zamietá.

Z dôvodov:

Proti rozsudku vrchného súdu, ktorým obžalovaní boli oslobodení v smysle § 4, resp. bodu 4 § 6 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. a ktorým podľa § 13 citovaného zákona sa vyslovilo, že pravdivosť inkriminovanej zprávy nebola dokázaná, a zodpovednému redaktorovi a vydavateľovi časopisu »A N.« bola uložená povinnosť uverejniť bezplatne výrok rozsudkový a nahradiť trestné trovy, podal zmätočnú sťažnosť obžalovaný J. L., odpovedný redaktor, na základe bodov 1 a), b) — správne bodu 1 c) § 385 tr. p. preto, že súd porušil vraj právne pravidlo, keď vyslovil, že obžalovaným sa nepodaril dôkaz pravdy, a že vyslovil beztrestnosť len na základe odst. 4 § 6 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n.

Najvyšší súd v prvom rade sa zaoberal tou formálnou otázkou, či obžalovaný môže napadnúť oslobodzujúci rozsudok súdu druhej stolice zmätočnou sťažnosťou, alebo nie. V súlade so svojim rozhodnutím č. Zm II 259/27 (Sbierka Vážny tr. č. 3100) riešil najvyšší súd túto otázku kladne na základe týchto úvah: Podľa bodu 7 § 327 tr. p. rozsudok má obsahovať odsúdenie obžalovaného alebo jeho sprostzenie. Podľa trestného poriadku v prípade oslobodenia nemôžu byť obžalovanému uložené žiadne ujmy, menovite nemôže byť obžalovaný podľa § 482 tr. p. odsúdený na znášanie útrat pokračovania. Oproti tomu tlačová novela zaviedla do trestného poriadku novú inštitúciu, keď pripustila, že oslobodenému obžalovanému podľa § 4, resp. bodu 4 § 6 tlač. nov. môžu byť uložené ujmy označené v § 13 tlač. novely. Z toho plynie, že neľze považovať tu uvedený sprostujúci rozsudok za sprostujúci v smysle ustanovení tr. p., lebo sprostujúci rozsudok založený na § 4, resp. na bode 4 § 6 tlač. nov. nesprostuje obžalovaného úplne a bez výhrady, naopak vedľajšie výroky takého rozsudku týkajú sa záujmu nielen obžalovaného odpovedného redaktora, ale aj obžalovaného pôvodcu. Ponevác však podľa bodu II. § 383 tr. p. a § 31 tr. p. nov. obžalovaný môže podať zmätočnú sťažnosť v svoj prospech, a ponevác oslobodzujúci rozsudok založený na § 4 a na bode 4 § 6 tlač. nov. môže porušiť záujem obžalovaného, preto treba uznať, že obžalovaný môže podať zmätočnú sťažnosť proti takému rozsudku na základe takých dôvodov zmätočnosti, ktoré sú síce privodiť jeho úplné oslobodenie bez použitia § 13. tlač. nov. Najvyšší súd tedy meritorne skúmal zmätočnú sťažnosť.

Čís. 4609.

Nalézací soud jest vázán (§ 267 tr. ř.) návrhy obžalobcovými jen potud, že nesmí uznati obžalovaného vinným s k u t k e m, k němuž obžaloba původně nesměřovala a na nějž nebyla při hlavním přeličení